

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek a dr. Goricsán Tamás kiemelt főelőadó által képviselt **Budapesti Rendőr-főkapitányság** ( 1139 Budapest, Teve u. 4-6. ) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. június 25. napján kelt P/P.IV/19.P.21.814/2006/37. számú ítélete ellen a felperes 2007. július 27. napján 38. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

### Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A pártfogó ügyvédi díját 7.200 ( hétezer-kétszáz ) forintban állapítja meg, melyből 6.000 ( hatezer ) forint a munkadíj és 1.200 ( ezerkétszáz ) forint az áfa. Megkeresi a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a fenti összegű pártfogó ügyvédi díjat fizesse ki.

A pártfogó ügyvédi díjat és a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### Indokolás:

A felperes eredetileg 2005. november 8. napján a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróságnál terjesztett elő keresetlevelet a „rendőrség” ellen, melyben előadta, hogy 2005. április 16. napján őrizetbe vették, és ekkor a cipőjét elvették azzal, hogy az lopott. Emiatt - bár kérte, hogy vigyék haza, ezt elutasították -, zokniban és nylonban járt még akkor is, amikor a bírósági meghallgatásra vitték, jóllehet esett az eső. Kérése ellenére még papucsot sem kapott. Őrizetbe vétele napján reggel vitték el, és sem ebédet, sem vacsorát nem kapott. A felperes álláspontja szerint az alperes ezzel emberi jogát sértette meg, embertelen bánásmódot gyakorolt vele szemben. Fizikai és lelki betegséget szenvedett el. Nem vagyoni kárát 600.000 Ft-ban jelölte meg. Kára keletkezett azáltal, hogy egy

bőrkabátra vonatkozó zálogcédula - kiadásának elmaradása miatt - lejárt, és további kára keletkezett abból, hogy három mobiltelefonja tönkrement, mert az akkumulátort nem vették ki belőle. Vagyoni kárát mindösszesen 200.000 Ft-ban határozta meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, mert azt megalapozatlannak minősítette. A tényállást hiányosnak találta és hivatkozott arra, hogy az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének törvényi feltételei fennállta (panasz jogorvoslat igénybevétele) nem állapítható meg. A vagyoni kárt illetően előadta, hogy a mobiltelefonok a felperesnek nem voltak kiadhatók, hiszen sem a rendőrségi fogdán, sem a büntetés-végrehajtási intézetben ilyet nem tarthat magánál. A felperes nem bizonyította a telefonkészülékek tönkremenetelének okát, vagyis hogy az az akkumulátorok bennmaradására vezethető vissza. A zálogcédula a lefoglalás idején már másfél hónapja lejárt. Vitatta az erre alapozott összegszerűséget. Állította, hogy a nem vagyoni kár tekintetében nem tisztázottak az annak alapjául előadott körülmények. Nincs adat arra, hogy a felperes a 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 2. § (1) bekezdés g) pontja szerinti panaszt előterjesztett volna, ami a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti felelősséget kizárja. A lábbeli biztosításának hiánya miatti nem vagyoni kár körében előadta, hogy az iratok szerint a felperest ellátták papucssal. A felperesnek egyébként a BM rendelet 8. § (3) bekezdése alapján lehetősége lett volna vásárlásra, mely lehetőséggel élt, de sem papucsot, sem cipőt nem igényelt.

A Fővárosi Bíróság 2007. június 25. napján meghozott P/P.IV/19.P.21.814/2006/37. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 Ft perköltséget. A felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd munkadíját 15.000 Ft-ban állapította meg azzal, hogy azt és a le nem rótt illetéket az állam viseli.

A felperes keresetét a Ptk. 349. §-a, a telefonok meghibásodása körében a Ptk. 339. § és 348. §-a keretében vizsgálta. A cipő lefoglalását jogszerűnek minősítette, mert annak márkája, típusa és egyedi jelzései megegyeztek a felperes terhére rótt bűncselekmény során eltulajdonított cipővel, a bolt alkalmazottja azt a boltból származóként felismerte. A felperes nem tudta azt az állítását igazolni, hogy a lábbelit ő vásárolta. Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az őrizetbe vett személy a fogdában saját ruházatát viseli. Ennek hiányosságát a rendőrség - amennyiben abból van a raktáron - pótolja, azonban erre jogszabályi kötelezettsége nincs. A fogdászabályzat 8. § (3) bekezdése értelmében van lehetőség vásárlásra is, azonban a felperes 2005. április 21-i kérelmében ezzel nem élt, bár állítása szerint a szükséges anyagi eszközökkel rendelkezett. Az elsőfokú bíróság szerint a fogvatartás körülményei jogszerűek voltak, a felperes nem vagyoni kár megtérítésére irányuló keresete nem volt megalapozott. A zálogjegy elvesztésére alapított igény tekintetében kifejtette, hogy a bőrkabát elzálogosítása 2005. január 18. napján 45 napra történt, a zálogszelvény 2005. március 3-án, vagyis a lefoglaláskor már másfél hónapja lejárt. A mobiltelefonok kiadása illetve tárgyi letétbe helyezése a lefoglalás 2005. április 22-i megszüntetéséhez képest

késedelmesen 2005. november 3. napján történt meg. A felperes ezt követően próbálta ki az egyik készüléket, és mert az nem működött, úgy gondolta, hogy a másik kettő is meghibásodott, mégpedig azért, mert az akkumulátorok kivétele nem történt meg. Az alperes védekezése szerint ezen ingóságok tárolása a bűnjelekre vonatkozó szabályok betartásával történt. Az elsőfokú ítélet szerint nem nyert bizonyítást, hogy a három készülék a lefoglaláskor működőképes volt, és az sem, hogyha meghibásodtak, az miért következett be, illetve, hogy a lefoglalás alatt következett-e be. E körben a felperesnek állításai bizonyítására nem volt indítványa. Az elsőfokú bíróság tehát a felperes vagyoni kár megtérítésére irányuló kérelmét is megalapozatlannak minősítette.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a pártfogó ügyvéd munkadíjáról a 44/2003. (XII. 21.) IM-BM-PM együttes rendelet, míg a le nem rótt illetékről - figyelemmel a felperes költségmentességére - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet alapján határozott.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperes kereset szerinti kártérítés továbbá a perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Indokolásul azt adta elő, hogy a felperes a rendelkezésére álló bizonyítékokat tudta szolgáltatni különös tekintettel arra, hogy a perbeli időszakban és azt követően is fogva volt. A meghallgatott tanú emlékezett, hogy a felperes kérte, cipőt is küldjenek részére a szabadságvesztés időszakában. A mobiltelefonokat az alperes nem megfelelően tárolta, a gondatlan őrzés miatt váltak használhatatlanná. A felperes a zálogjegyet sem tudta időben kiváltani, és az nem vitatottan az alperes őrzésében volt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Perköltség igényt nem érvényesített.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében felülbírált, mivel annak a felperes fellebbezése folytán nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, és abból a jogszabályok helyes értelmezésével vonta le azt a következtetést, hogy az alperest a felperessel szemben a Ptk. 349. § (1) bekezdésén alapuló kártérítési felelősség nem terheli. A felperes keresetében írt tényállítások tekintetében a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítás a felperest terhelte, és ez részéről nem volt eredményes.

Az alperes vitán felül jogszerűen foglalta le a felperes által viselt cipőt, mert az a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 151. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja értelmében bizonyítási eszköznek minősült. Ettől független körülmény, hogy a felperes számára a lábbeliről gondoskodni kellett. Ez a kötelezettség

elsősorban a felperes feladata volt és erre módja volt azáltal, hogy őrizetbevételekor kérhette, hogy a nyomozó hatóság hozzátartozóját értesítse és ekkor kérhette volna azt is, hogy részére hozzanak be cipőt. Nincs adat arra, hogy ezt a felperes megtette volna, de a felperes előadásán kívül semmi sem támasztja alá, hogy napokig zokniban kellett volna lennie. A másodfokú bíróság nem látta bizonyítottnak a felperes személyhez fűződő joga megsértését, ezért a nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelem tekintetében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

A vagyoni kár tekintetében is a felperest terhelte a bizonyítás. Így, hogy a zálogjegy kiváltása csak és kizárólag azért nem volt lehetséges, mert azt az alperes lefoglalta és türelmi időn belül nem adta ki. Az tény, hogy a zálogjegy a 2005. április 18-i lefoglaláshoz viszonyítva 2005. március 3. napján már lejárt. A felperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy az adott zálogfióknál a lejárat időponthoz képest milyen türelmi időt biztosítanak a zálogtárgy kiváltására. Ez a felperes részéről nem történt meg. Ugyanígy a felperes részéről előadás szintjén maradt a három darab mobiltelefon meghibásodása, ezt semmilyen módon nem bizonyította. A felperes tehát a vagyoni kárát illetve annak az alperes bármely magatartásával fennálló okozati összefüggését nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el teljes körűen a felperes keresetét, ítéletét a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes másodfokú perköltség megállapítását nem kérte, e tárgyban a másodfokú bíróság a rendelkezést a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján mellőzte. A felperes számára engedélyezett költségmentesség ( Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont ) folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. ( VI. 26. ) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli. A másodfokú eljárásra a felperes képviselőjére kirendelt pártfogó ügyvéd díjának megállapítása a 7/2002. ( III. 30. ) IM rendelet 1. § (3) és (4) bekezdése, 5. § (1) bekezdés b) pontján és (2) bekezdésén alapult.

Budapest, 2007. november 22.

**Dr. Tölg-Molnár László sk.**  
a tanács elnöke

**Dr. Madarász Anna sk.**  
előadó bíró

**Dr. Hóbl Katalin sk.**  
bíró

A kiadmány hitelül: